

Publicerad 2008-03-05 22:31 av IncrediblyClose

för visst gör det ont hela tiden, att få sitt hjärta krossat, men man överlever.

jag springer så fort jag kan, men jag kan inte komma ifatt. så istället för att springa <I>lite</I> fortare ger jag upp. jag stannar och lyssnar på mina krav istället för alla andras.

och även om dagarna den här veckan har varit fina, om än jag hostat som om mina lungor ska hoppa ut, så går det upp och ner precis som allt. just nu är det bra och jag skriver snälla saker och jag laddar hem ny vacker musik. öronen mår bra just nu, själen likaså. kroppen däremot är helt slutkörd.

hjärnan har paus och jag kan inte prestera alls, kan inte fantisera ihop någon fin saga som jag borde göra.

inser att det är lika bra att ge upp när jag har stått och vinkat frenetiskt som en tönt i fem minuter och inte blir sedd.

för visst gör det ont hela tiden, att få sitt hjärta krossat, men man överlever. och inte den dagen man vill att det ska vara, inte tillräckligt snabbt, men någon dag långt senare märker man att man har gått vidare.

man måste våga förlora för att vinna,

(jag är redo att våga)

någon får gärna gå och bli kär i mig nu och så denna någon går jag och blir kär i.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren IncrediblyClose med Poeter.se id #20730 innehar upphovsrätten